CAS 1:

Manifestació històrica a Sèrbia amb 100.000 persones contra el govern: d'on neix la indignació

El moviment estudiantil posa contra les cordes l'executiu d'Aleksandar Vucic i el responsabilitza de la mort de 15 persones en l'enfonsament d'una estació de tren

Redacció15/03/2025 - 18.24Actualitzat15/03/2025 - 18.36

El moviment estudiantil serbi ha aplegat més de 100.000 persones als carrers de Belgrad, segons xifres del Ministeri d'Interior serbi, per protestar contra la corrupció del govern.
La d'aquest dissabte seria la manifestació més massiva dels últims quatre mesos, durant els quals els estudiants han sortit al carrer quasi diàriament. Algunes fonts ja parlen de centenars de milers de manifestants. De fet, segons els mitjans independents N1 i Nova TV, la concentració d'avui és la més gran en la història moderna de Sèrbia. Fins i tot, seria més multitudinària que les concentracions que va viure el país balcànic quan la tardor del 2000 va caure el règim del llavors president autoritari Slobodan Milosevic.

CAS 2:

Hi havia una vegada, un nen tan petit, tan petit que cabia al palmell d'una mà. Els seus pares li van posar de nom Patufet.

Un dia, la seva mare preparava el dinar i li faltava una mica de safrà per abocar a l'arròs. En Patufet, tot content, es va oferir per anar ell mateix a la botiga i, tot i que a la seva mare li feia una certa angúnia, per por que el trepitgessin, en Patufet li va dir:

– Tranquil·la, mare. Hi aniré cantant i així ningú em trepitjarà.

I així ho va fer. La mare li va donar un dineret i un cop al carrer, en Patufet va cantar ben fort perquè tothom el sentís:

Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret.
Patim, patam, patum, no trepitgeu en Patufet.

LIVEWORKSHEETS

CAS 3:

Encara recordo aquella alba en què el pare em va dur per primera vegada a visitar el Cementiri dels Llobres Oblidats. S'esgramaven els primers dies de l'estiu de 1945 i tots dos passejàvem pels carrers d'una Barcelona atrapada sota cels de cendra i un sol vaporós que vessava damunt la Ramba de Santa Mònica en una garlanda de coure líquid.

- Daniel, el que veuràs avui no ho pots explicar a ningú - em va advertir el meu pare -. Ni al teu amic Tomàs. A ningú.

- Ni tan sols a la mare? - vaig voler saber jo, amb un fil de veu.

El pare va sospirar, emparat per aquell somriure trist que el perseguia com una ombra per la vida.

- És clar que sí - va respondre capcot -. Amb ella no hi tenim secrets. A ella l'hi pots explicar tot.

Poc després de la guerra, un brot de còlera s'havia endut la mare. La vam enterrar a Montjuïc el dia que jo feia quatre anys. Només recordo que va ploure tot el dia i tota la nit, i que, quan li vaig preguntar al pare si el cel plorava, li va fallar la veu i no em va poder contestar. Al cap de sis anys, l'absència de la mare continuava sent per mi com una mena de miratge, com un silenci a crits que jo encara no sabia fer emmudir amb les paraules. El pare i jo vivíem en un petit pis del carrer de Santa Anna, a la vora de la plaça de l'església. El pis estava situat just al damunt de la llibreria especialitzada en edicions de col·leccionista i llibres de vell heretada del meu avi, una botiga encantada que el pare confiava que algun dia passaria a les meves mans. Em vaig criar entre llibres, fent amics invisibles en pàgines que s'esmicolaven amb la pols i l'olor de les quals encara conservo a les mans. De petit, vaig aprendre a agafar el son mentre li explicava a la mare, en la penombra de la meva habitació, les incidències de la jornada, les meves trifulgues a l'escola, el que havia après aquell dia..

CAS 4:

Una dona sobreviu sis dies atrapada al seu cotxe accidentat: "Renunciar no era una opció"

Brieonna Cassell, amb múltiples fractures, no podia sortir del vehicle i va aconseguir aigua mullant una dessuadora en un rierol que passava pel costat

Redacció15/03/2025 - 18.57Actualitzat15/03/2025 - 19.12

Brieonna Cassell, una mare de família de 41 anys, anava amb el cotxe a casa de la seva mare quan es va quedar adormida al volant i va anar a parar a una rasa, sota un pont per on passaven cotxes, en una zona rural de Newton, a l'estat nord-americà d'Indiana.
El vehicle no es veia des de la carretera, ningú va sentir els seus crits demanant ajuda i va passar allà atrapada sis dies, esperant que algú la rescatés.

LIVEWORKSHEETS

CAS 5:

Una mà em va sostenir el clatell i vaig veure el rostre del Julià Carax que s'inclinava damunt meu. En la meva visió, el Carax apareixia exactament com jo l'havia imaginat, com si les flames no li haguessin arrencat mai la fesomia. Vaig notar l'esfereïment a la seva mirada, sense entendre res. Vaig veure com posava la seva mà sobre el meu pit i em vaig preguntar què era aquell líquid fumejant que brollava dels seus dits. Fou llavors que vaig sentir aquell foc terrible, com un alè de brases que em devorava les entranyes. Vaig voler cridar, però dels meus llavis no en va sortir sinó sang tèbia. Vaig reconèixer el rostre del Palacios al meu costat, derrotat pel remordiment. Vaig alçar els ulls i llavors la vaig veure. La Bea avançava lentament des de la porta de la biblioteca, el rostre trasmudat per l'horror i les mans tremoloses sobre els llavis. Negava en silenci. Vaig voler advertir-la, però un fred que em mossegava em resseguia els braços i les cames, obrint-se pas en el meu cos a ganivetades.

459

CAS 6:

En Linguini va portar en Remy al seu petit apartament i, l'endemà al matí, el petit xef li va preparar una truita deliciosa.

- Mmmmm. Que bona -va dir en Linguini quan la va tastar-. Què li has posat?

En Remy va assenyalar per la finestra el jardí d'un veí. Havia agafat una fulla d'alfàbrega.

- És deliciosa. Però no robis res. Ja compraré herbes, d'acord? -va dir en Linguini.

Va mirar el rellotge.

- Ostres! Farem tard! Anem, petit xef!

Una vegada a la cuina, en Linguini es va amagar en Remy sota la camisa i en Remy va intentar ajudar-lo a tornar a fer la sopa. En Remy li pujava per una màniga i li baixava per l'altra. I llavors va mossegar en Linguini amb força!

- Ai! - Va cridar en Lingiuini.

Els altres cuiners es van pensar que s'havia tornat boig, quan es va ficar dins el rebost i va tancar la porta.

LIVEWORKSHEETS